

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 70.

Tolvte Session.

36te Møde.

Tredagen den 30te November Kl. 6½ Aften.

(Fortset.)

Strøm: Den Stilling, Udvalgets Fleertal indtager til det foreliggende Lovudkast i det Hele — nemlig, at det principalt fravaader dets Vedtagelse og kun subsidiairt ved Endringsforslag har søgt at bidrage til at forbedre det — kunde vistnok give os Anledning til allerede ved § 2 at søge at komme ind paa en Discussion over Lovudkastet i det Hele og at forsøge paa at stemme denne Paragraph ud, da den aabenbart udgjør det Grundlag, hvorpaa alle de følgende Paragrapher hvile. Naar vi imidlertid have bestemt os til ikke at følge en saadan Fremgangsmaade, er det af forskjellige Grunde, hvoriblandt jeg blot vil nævne, deels at der senere vil blive bedre Leilighed til en saadan Discussion og Afstemning, deels at der vistnok ikke er saa Medlemmer af Thinget, som kunne puste en nøyagtig Overveelse af de enkelte Paragrapher, lig den, der har fundet Sted i Udvalget, inden de vilde bestemme sig for eller imod Lovudkastet i det Hele. — Med Hensyn til det Afsnit af Forslaget, som for Diebliffet ligger for, vil det sees, at der kun er eet Punkt, hvori Udvalget har stillt sig, nemlig Nr. 5 til § 2, idet Udvalgets Fleertal, hvortil jeg hører, foreslaaer, at et oprettet Menighedsraad igjen skal kunne ophæves, nemlig naar Sognepræsten og $\frac{2}{3}$ af Menighedsforsamlingen ere enige derom. Det forekommer mig, at det følger temmelig ligefrem af Frivilligheden,

som gjør sig gjældende ved Oprettelsen efter Udvalgets Forslag, at det ogsaa ved en fri Beslutning af Sognepræst og Menighed maa kunne hæves. Dersom Menighedsraadene vare befalede ved Lov omkring i alle Landets Sogne eller Pastorater, vilde en saadan Bestemmelse ikke kunne finde Sted; men da det er en Institution, som kun indføres, hvor Præst og Menighed frivillig gaar ind derpaa, forekommer det mig, at der ikke kan siges Noget imod, at de Samme, som have bestemt Oprettelsen, ogsaa kunne bestemme Ophævelsen. Jeg troer ogsaa, at de Medlemmer af Landstinget, som ret interessere sig for Menighedsraads frivillige Oprettelse, maatte kunne finde nogen Grund til at stemme for dette Endringsforslag i den Betragtning, at det Hele i Grunden kun er en Prøve. Vi vide ikke, hvortil det vil føre; thi det staaer som Noget, der skal forsøges, og man er i Almindelighed villigere til at gaar ind paa et saadant Forsøg, naar man har en Sikkerhed for, at man ikke har bunden sig for bestandig, men kan vende tilbage til det Gamle, dersom Forsøget skulde mislykkes. Udvalgets Fleertal har dog ikke troet at burde foreslaae, at Præsten og Menighedens Fleertal kunde tage en saadan Beslutning; man har foreslaaet et qualificeret Fleertal, nemlig $\frac{2}{3}$. — Med Hensyn til de øvrige Paragrapher, hvorom hele Udvalget er enigt, skal jeg kun gjøre Bemærkning ved to Punkter, nemlig først med Hensyn til § 2, hvor der efter min Mening er steet den væsentlige og heldige Forandring, at Recurs til Biskoppens og Ministerens Afgjørelse er falden bort. Jeg troer, at naar Fleertallet af Menigheden og Biskoppen vare enige imod Præsten at puste